

Ένας στοργικός ηγέτης

Ἄπαντες ἐπιστάμεθα ὅτι Ἀγησίλαος,
 ὅπου ᾤετο τὴν πατρίδα τι ὠφελήσῃν,
 οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο,
 οὐ χρημάτων ἐφείδετο,
 οὐ σῶμα, οὐ γῆρας προῦφασίζετο,
 ἀλλὰ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ τοῦτο ἔργον ἐνόμιζε,
 τὸ τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν.

Ἐν τοῖς μεγίστοις δὲ ὠφελήμασι τῆς πατρίδος
 καὶ τότε ἐγὼ τίθημι αὐτοῦ,
 ὅτι δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει
 φανερός ἦν μάλιστα τοῖς νόμοις λατρεύων.

Τίς γὰρ ἂν ἠθέλησεν ἀπειθεῖν
 ὁρῶν τὸν βασιλέα πειθόμενον; [...]

Ὅς καὶ πρὸς τοὺς διαφόρους ἐν τῇ πόλει
 ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας προσεφέρετο.
 Ἐλοιδορεῖτο μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασιν,
 ἐτίμα δ' εἴ τι καλὸν πράττειεν,
 παρίστατο δ' εἴ τις συμφορὰ συμβαίνοι,
 ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἡγούμενος πολίτην,
 ἐπαινεῖν δὲ πάντας ἐθέλων,
 σῶζεσθαι δὲ πάντας κέρδος νομίζων,
 ζημίαν δὲ τιθεῖς
 εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπόλοιτο.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ὁ Ἀγησίλαος,
 ὅπου πίστευε ὅτι θὰ ὠφελοῦσε σὲ κάτι τὴν πατρίδα,
 δὲν ἔπαυε νὰ μοχθεῖ, οὔτε ἀπέφευγε τοὺς κινδύνους,
 δὲ λυπόταν τὰ χρήματα,
 οὔτε προέβαλλε ὡς δικαιολογία τὸ σῶμα ἢ τὰ γηρατειά,
 ἀλλὰ θεωροῦσε καθήκον τοῦ καλοῦ βασιλιά αὐτό,
 τὸ νὰ κάνει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα καλὰ στοὺς
 υπηκόους του.

Στις μεγαλύτερες ωφέλειες τῆς πατρίδας,
 κι αὐτὸ ἐδῶ τοῦ συγκαταλέγω,
 ὅτι, ἐνῶ ἦταν ὁ πιο δυνατὸς στὴν πόλη,
 φρόντιζε φανερά σὲ μεγάλο βαθμὸ τοὺς νόμους.
 Γιατί ποίος θὰ ἠθέλε νὰ μὴν υπακούει
 ὅταν ἐβλεπε τὸν βασιλιά νὰ υπακούει; [...]
 Αὐτὸς καὶ τοὺς πολιτικούς τοῦ ἀντιπάλους στὴν πόλη
 τοὺς συμπεριφερόταν σαν πατέρας πρὸς τὰ παιδιὰ του.
 Τοὺς κακολογοῦσε βέβαια ἀν ἔκαναν ἀδικίες,
 τοὺς τιμοῦσε ὁμως ἀν ἔκαναν κάτι καλὸ,
 παραστεκόταν, ἀν συνέβαινε κάποια συμφορὰ,
 ἐπειδὴ δὲ θεωροῦσε κανένα πολίτη ἐχθρό,
 ἀλλὰ ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ τοὺς ἐπαινεῖ ὅλους,
 θεωρώντας κέρδος τὸ νὰ σώζονται ὅλοι
 καὶ θεωρώντας τὸ ζημιά
 ἀν κάποιος, ἐστὼ καὶ ἀνάξιος, χανόταν.